

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μὴ γὰρ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσως Ἐξωτερικόν,
ἐκτὸς καιροῦ πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσως χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Ἐξὸν τοῦ μινδὸς Γεννάρη,
φεύγουν οἱ καλίκαντζάροι.

Ποῦντος διακόσα κι' ὀγδόοντα τρία,
κι' ἀγιάζουν ὅλα ζεστὰ καὶ κρύα.

Σέρκιλ Ντιστεγκέ τῆς Φασουλῆς,
ποῦ θὰ σαστίσουνε πολλοί.

(Ἐν μέσῳ πλήθους κυριῶν καὶ δεσποινῶν μεγάλων
ἀνοίγει πρῶτ' ἡ Φασουλὴ τὸ στόμα της τὸ ἄλλο).

Ἡ Φ. Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀκούω καὶ μανθάνω
πῶς σκέπτεται ἀπὸ καιροῦ ὁ κόσμος ὁ ἐπάνω
νὰ καμὴ τάξιν χωριστὴν διὰ τοὺς εὐγενεῖς,
καὶ τοῦτο δὲν τὸ εἶξευρε ὡς σήμερα κανεῖς.
Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴν ψυχὴν μου ὅλην
κι' εὐρίσκω λίαν εὐλογον τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν...
πρέπει νὰ ἔχωμεν κι' ἐμεῖς ὅτων Ἀθηναίων τὴν πόλιν
πραγματικὴν εὐγένειαν καὶ ἀριστοκρατίαν.
Εἶναι καιρὸς νὰ χωρισθοῦν τὰ τῶν βαναύσων πλήθη,
χωρὶς ν' ἀνακατεύονται μ' ἐμᾶς τοὺς εὐγενεῖς,
εἶναι καιρὸς νὰ χωρισθοῦν αἱ τάξεις καὶ τὰ ἔθνη,
οἱ ἀσχημοὶ χειρώνακτες καὶ οἱ ἐπιφανεῖς.

Ὡς πότε πλέον, Δέσποιναι, ἡ σάρα καὶ ἡ μᾶρα;
Ὡς πότε τὴν εὐγένειαν κανεῖς δὲν θὰ τιμᾷ;
Ὡς πότε ἐγὼ καὶ ἡ Τσιγγροῦ κι' ἡ Ψύχα κι' ἡ Καμάρα
ἀπομένως θὰ δεχώμεθα τὴν κόρην τοῦ ψωμῆ;
Ὡς πότε δὲν θὰ εἰμεθα μακρὰν ἐκ τῶν κοινῶν;
Ὡς πότε τόσο πρόστυχοι θὰ τριγυρνοῦν τὸ Στέμμα;
Ὡς πότε θὰ λερώνεται μετὰ τῶν ἀγενῶν
τὸ αἷμά μας τὸ κυανοῦν, τὸ τίμιόν μας αἷμα;

Εἶναι καιρὸς νὰ χωρισθῇ τῶν εὐγενῶν ἡ τάξις
καὶ ἂν ὁ κόσμος καθ' ἡμῶν εἰπῇ τὰ ἐξ ἀμάξης.
Πῶς λόγου χάριν δέσποινα ἐκ τῶν πολὺ μεγάλων
ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ δέχεται τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον;
πῶς λόγου χάριν ὁ Τσιγγρὸς ἢ ἄλλος νέος Κροῖσος
ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ γίνεταί με τὸν τυχόντα ἴσος,
καὶ πᾶς διακρινόμενος ἐπὶ ἀρχαίῳ γένει,
ἐπὶ μεγάλοις θησαυροῖς καὶ χρήμασιν ἐν γένει,
μὲ τοὺς ἀνθρώπους εἰμπορεῖ νὰ τρέχη τῶν τριόδων
καὶ κάθε γαῖδουράγκαθον νὰ φαίνεται ὡς ῥόδον;
Αὐτὸ ἀντιστρατεύεται ὅτῃς φύσεως τοὺς νόμους,
δὲν πρέπει δὲ νὰ ρίπτωμεν τὰ ὅσα ἴσως δρόμους,
διότι τότε χάνεται τῶν εὐγενῶν ἡ ράτσα
καὶ δίνει κάθε πρόστυχος στὴ μούρη μας μιὰ μπάτσα.

Ἄς χάμωμεν εὐέλπιδες πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐν βῆμα,
μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς ἄς μᾶς ἰδῇ ὁ θρόνος,
καὶ μὲ τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν ἄς γίνῃ παραχρῆμα
ἡ ντιστεγκέ σοσιετὲ κι' ἡ ἀναγκὴ συγχρόνως.
Γενναίως ἀνυψώσατε ὑπὲρ αὐτῆς φωνᾶς,
καὶ δείξετε τοὺς τίτλους σας καὶ τὰς περγαμηνὰς,
καὶ ὅτῃν Εὐρώπῃν στείλετε κανένα ποῦ νὰ ξέρῃ
καὶ ἀπ' ἐκεῖ κανονισμοὺς τῶν εὐγενῶν νὰ φέρῃ.

Εἶναι καιρὸς κι' οἱ εὐγενεῖς νὰ ἔχουν ἱστορίαν,
εἶναι καιρὸς νὰ ρίψωμεν μακρὰν τὴν ρυπαρείαν,
καὶ νὰ μὴν ἀνεχώμεθα τὸν κάθε κασσιδιάρη
νὰ μᾶς παραφορτόνεται καὶ νὰ κτυπᾷ ποδᾶρι.

Ἀμέσως τὸ κεφάλι σας σηκώσετε ὕψι
ἐσεῖς ποὺ τόσα ἔχετε νὰ δείξετε καλὰ,
ποὺ οἱ γονεῖς σας ἔγιναν οἱ πρῶτοι ἐν Ἑλλάδι,
ποὺ τὴν δόξαν ἄφησαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Πλάκαν,
ποὺ ἐπουλούσανε πατσὰ καὶ φάβα δίχως λάδι
κι' ἐπλούτισαν σιγὰ σιγὰ μὲ κόπους καὶ ἀμάκαν.
Διαφυλάξετε ἀγνὸν τὸ κυανοῦν σας αἷμα,
ὅς στρέφεται πρὸς τὴν Αὐλὴν τὸ φωτεινόν σας βλέμμα,
μὴν ἔχετε εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τοὺς ἀσήμους σχέσιν
κι' ὅς λάβῃ τὴν κατάλληλον καὶ ἀρμοδίαν θέσιν
ἢ Πριγκηπέσσα Ταραμᾶ, ἢ Κόμισσα Σαρδέλα,
ἢ Μπακαλιάρου, ἢ Σκουμπρί, καθὼς κι' ἢ Μουρταδέλα.

Ὡ τέκνα εὐγενῶν βλαστῶν κι' ἀνδρῶν περισπουδᾶστων,
ὅπου ποτὲ δὲν ἔβαζαν ὀπίσω των κλυστήρι,
καὶ μέσα εἰς τοὺς τίτλους των καὶ τὰς περγαμηνὰς των
ἐτύλιγαν τὸν ταραμᾶ καὶ τὸ τουλουμοτύρι,
ὧ γόννοι ἀριστοκρατῶν καὶ λόρδων ἀειμνήστων,
τηγανίζόντων κάποτε σηκότια 'στὸ παζάρι,
σεῖς τώρα καθιδρύσατε τὸ κράτος τῶν ἀρίστων
καὶ ὁ καθείς ὡς εὐγενὴς 'στὸν κόσμον ὅς ποζάρῃ.
Θαμβόνετε τοὺς ποταποὺς μὲ γεύματα καὶ μπάλους
καὶ δείχνετε τοὺς τίτλους σας καὶ λέτε εἰς τοὺς ἄλλους:
«κάθε χαλὲς ὀφίπλουτος ἐκεῖνος ἔχει γένος,
ἐκεῖνος εἶναι ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμμένος».

Ἐγὼ δ' ἢ μᾶλλον ντιστεγκὲ δι' ὅλα ταῦτα χαίρω
κι' ἀμέσως περὶ εὐγενῶν κανονισμόν σᾶς φέρω.

«Κάθε μπακάλης παραλὴς πλουτίσας ὅπως ὅπως
εὐθὺς ἀναγνωρίζεται ὡς πρῶτος εὐγενὴς,
εἰς τοῦτον δὲ ἀνοίγεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόπος
καὶ Πρίγκηπες βαπτίζονται τοῦ μέλους οἱ γονεῖς.

«Θὰ γίνῃ ἔλεγχος πολὺς ἐπὶ περγαμηνῶν,
καὶ ὅταν πλεόν χωρισθοῦν αἱ τάξεις στὴν Ἑλλάδα,
κανεῖς δὲν θὰ εἰσέρχεται εἰς οἶκους εὐγενῶν,
ἀν δὲν φορῇ τουλάχιστον μιὰ δανεικὴ βελλάδα.

«Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν θὰ ἔρχετ' ἐλευθέρως
κι' εἰς τοῦτο θὰ παρέχονται τιμαὶ ἰδιαίτερας.

«Εἰς τοὺς χοροὺς θὰ ἔρχονται κι' αὐτοὶ μὲ τρικαντό,
οἱ δὲ μὲ φράκο κόκκινο καὶ μὲ βραχὶ κοντό,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ πᾶς ντιστεγκὲ μπακάλης
μὲ σμόκινς θὰ προσέρχεται καὶ τίτλους ὑπὸ μάλης.

«Οὐδεὶς ἐμβαίνει εἰς αἶθουσαν τῆς ἄνω κοινωνίας,
ἀν εἰσιτήριο προτοῦ δὲν δείξῃ εὐγενείας.

«Κανεῖς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φτύνη μὲς 'στὴ σάλα
καὶ νὰ λερώνη τὰ χαλῖα καὶ μιὰ καὶ ἄλλη σκάλα.

«Δὲν πρέπ' ἢ μύτη κανενὸς τῶν ντιστεγκῶν νὰ τρέμῃ
ἀλλ' οὔτε νὰ φτερνίζεται κι' ἀν ἰμφλουέντζαν ἔχῃ.

«Πᾶς μὴ ἀνήκων παντελῶς 'στῶν ντιστεγκῶν τὴν σφῆ,
δὲν θὰ μανθάν' οἱ εὐγενεῖς τί κάμνουν καθ' ἡμέραν,
οὐδὲ θὰ ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλους ποῦ καὶ ποῦ
νὰ πιάνουν μὲ τοὺς ντιστεγκῶν μαζί τὴν Ἀλεπού.

«Πᾶσα κυρία ντιστεγκὲ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ὀφείλει μὲ τοὺς ντιστεγκῶν νὰ ὀμιλῇ καὶ μόνον
καὶ μὲ αὐτοὺς νὰ κάθεται καὶ νὰ ἐργολαβῇ,
χωρὶς κἂν νὰ εὐθύνεται εἰς ὅ,τι κι' ἀν συμβῇ,
νὰ στρέφῃ δὲ πρὸς τοὺς λοιποὺς τὰ εὐγενῆ της νῶτα
καὶ οὔτε νὰ μυρίζεται τὰ βρωμερά των χνῶτα.

«Πᾶσα κυρία ντιστεγκὲ καθ' ὕψηλὸν καθήκον
ἡμέραν νύκτα ντεκολτὲ θὰ δέχεται κατ' οἶκον.

«Διὰ τὰ γεύματα στολὴ θὰ ὀρισθῇ μεγάλη
κι' οἱ σερβιτόροι τρικαντὰ θὰ βάζουν 'στὸ κεφρλί.

«Ὅφείλει κάθε ντιστεγκὲ μὲ σοβαρὸ μεγάλο
νὰ λέγῃ πόσ' ἀγόρασε τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

«'Στὸ θέατρον θὰ ἔχωμεν ἐσπέρας ὀρισμένας,
ὀφείλει πᾶσα ντιστεγκὲ τὸν ὅρε νὰ κρατῇ...
δὲν πρέπει τὴν Σοσιετὲ νὰ βλέπῃ ὁ καθένας
κι' οὐδὲ νὰ γίνεταί συχνά 'στὸν ὄχλον ὁρατῇ.

«Πᾶς ντιστεγκὲ διάσημος καὶ τζέντλεμαν ἐν γένει
ὀφείλει πρὸς ἀνάγκην του μὲ τρόπον νὰ πηγαίνει,
κι' εἰς τὰς κυρίας παντελῶς τὸ χέρι νὰ μὴ δίνει,
ἀν πρὶν μὲ μοσχολάβουνο καὶ μύρα δὲν τὸ πλύνῃ.

«Πᾶς ντιστεγκὲ δὲν θὰ 'μιλῇ Ἑλληνικὰ ποτέ,
ἀλλέως ἀποβάλλεται ἐκ τῆς Σοσιετὲ.

«Συμφώνως πρὸς τὰ χρήματα ποῦ ἔχει ὁ καθένας
θὰ λέγεται Μαρκήσιος ἢ Κόμης ἢ Βαρόνος,
κι' οἱ ἄλλοι θὰ τὸν προσκυνοῦν μὲ χεῖρας σταυρωμένας
καὶ θὰ ὑμνῇ τὴν εὐκλειαν τοῦ γένους του ὁ χρόνος.

«Μονομαχίαι μὲ κοινὸς ποτὲ δὲν θὰ γένουν
μήπως μὲ ἄλλα αἵματα μιχθῇ τὸ κυανοῦν.

Καλὴμέρα, καλὴμέρα, καὶ τὴν κακὴν σας μέρα,
κι' ὁ διάβολος τῶν βουλευτῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα.

«Ἀν αἷμα στάξῃ κανενὸς τῶν εὐγενῶν κυρίων
ἀμέσως θὰ φυλάσσεται εἰς ἀργυρᾶν φιάλην,
θὰ εἶναι ὡς μετάληψις ἀχράντων μυστηρίων
καὶ κοινωνία μυστικὴ 'στὴν σφαῖραν τὴν μεγάλην.

«Ἀν σύζυγος 'στοὺς ντιστεγκῶν δὲν ἐπαρκέσῃ μία
εἰς τοὺτους ἐπιτρέπεται καὶ ἡ πολυγαμία».

Τοιοῦτος ὁ κανονισμὸς τῶν εὐγενῶν συντόμως,
ἀλλὰ θὰ ἐπιφέρωμεν πολλὰς μεταρρυθμίσεις...

'στοὺς ντιστεγκῶν τῶν Ἀθηνῶν πλατὺς θ' ἀνοίξῃ ὁδὸς
μὲ ὅσας κι' ἀν ἀκούσωμεν πικρὰς ἐπιτιμήσεις.
Δὲν παύει δὲ κι' ὁ μὲν μαρὶ καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
δι' ὅλ' αὐτὰ τὴν γνώμην του νὰ λέγῃ τὴν σοφὴν,
καὶ οὗτος τὸν κανονισμόν εἰς τὰς μεγάλας σφαῖρας
θὰ φέρῃ πρὸς ἐξέλεγχιν καὶ πρὸς ὑπογραφήν.
Ἀκόμα εἶναι ἄπειρος κι' ἀγροῖκος εἰς τὰς κρίσεις,
ἀλλὰ μοῦ φαίνεται εὐπλάστως ἡ ἄρεστος του φύσις,
κι' ἐγὼ πολὺ ὀγρήγορα σιλίζω θὰ τὸν κάνω
καὶ θὰ τὸν δείξω ντιστεγκὲ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Εἶν' εὐγενὴς κί' ὁ μὸν μαρί, ἀγαπῆται κυρίαί,
καὶ μαρτυροῦν περὶ αὐτοῦ περγαμῆναι μυρίαί,
ὁ δὲ παπποῦς του λέγεται πῶς στὰ πολλά του χάλια
σάν τὸν πατέρα τοῦ Τσιγγροῦ πουλοῦσε σερβιτσάλια,
καὶ ὅτους ἀρρώστους τάβαζε θαρρῶ αὐτοπροσώπως,
ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐκήρυξε φιλάνθρωπον ὁ τόπος.

Ἄν εἶναι τώρα πρόστυχος, ἀλλ' ὅμως μὴ σᾶς μέλη...
ἀγάλη ἀγάλια γίνεται κί' ἡ ἀγουρίδα μέλι,
καὶ θὰ τὸν δῆτε γρήγορα νὰ γίνη ὅπως πρέπει
καὶ μὲ τὰ μάτια τέσσερα τοὺς ντιστεγκὲ νὰ βλέπη,
οὐδὲ τὸ αἷμα του τὸ μπλὲ μὲ ἄλλους θ' ἀναμίξη,
οὐδὲ ποτὲ θὰ ὁμιλῇ μὲ κάθε παληομούξη,
θὰ λάμπη δὲ ἀπὸ νομπλὲσσ καὶ σμόκινς θὰ φορέση
καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰς τὸ Σερκλ τῶν εὐγενῶν ἀρέσει.

Συλλογισθῆτε, Δέσποιναι τὰ μάλ' ἀγαπηταί,
καὶ ὅτῃν Εὐρώπῃν τί θὰ ποῦν γιὰ τὴν Σοσιετέ.
Σᾶς βεβαιῶ θὰ παίξωμεν πολὺ σπουδαῖον ρόλον
καὶ ὅτ' ὁ Φομποῦρ τὸ Σὲν Ζερμὲν καὶ ὅτ' ὁ Λονδῖνον ὅλον
καὶ θὰ σαστίσουν εὐγενῶν ἀπόγονοι χρυσοί,
οἱ Σώλσθουρυ κί' οἱ Ἀμιλτων καὶ οἱ Μομορανσύ.
Μὸν ντιέ, μὸν ντιέ... παρὸλ ντοννὲρ ὁ κόσμος θὰ χα-
τοὺς ντιστεγκὲ σᾶς βεβαιῶ κανεὶς δὲν θὰ γελάσῃ, [λάσῃ,
τὴν ὑψηλὴν εὐγένειαν καθένας θὰ τιμᾷ,
κί' οἰκόσημα θὰ ἔχωμεν ὅτ' ἐπιπλά μας ὅλα,
ἢ μὲν χαβιάρι κόκκινο, ἢ ἄλλη ταραμᾶ,
ἐκείνη τσόκαρο ἢ φηλὸ καὶ τούτη κατσαρόλα.
Δὲν πρέπει τὸ οἰκόσημον διόλου νὰ μᾶς λείπη,
θὰ φέρουν σύμβολα λαμπρὰ καὶ ἀμαξαὶ καὶ ἵπποι,
ὁ δὲ μικρὸς θὰ σέβεται τὸ τζάκι τὸ μεγάλο,
κί' ἐγὼ εἰς τὴν γαῖδοῦρα μου οἰκόσημον θὰ βάλω,
καὶ οὕτω πῶς ἀσήμαντος κί' ἐκείνη δὲν θὰ μένη,
ἀλλὰ θὰ γίνη ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένη.

Καὶ πρὸς ταφὴν τῶν εὐγενῶν θὰ χωρισθῇ τὸ χῶμα
καὶ Οὐεστμίνστερ θὰ γενῇ καὶ Πάνθεον ἀκόμα,
καὶ πομπῶδως θὰ θάπτονται αὐτοῦ ξεχωριστὰ
τῶν ντιστεγκὲ καὶ ἀναγκαὶ τὰ ἐνδοξα ὅστ' αἰ,
καὶ λάσπη δὲν θὰ γίνονται νὰ τοὺς πατοῦν οἱ ἄλλοι,
ὅπου δὲν ἤξιωθσαν νὰ γεννηθοῦν μεγάλοι.

(Εἶπεν αὐτὰ ἡ Φασουλὴ κί' εἰς ταύτας κί' εἰς ἐκείνας
κί' ἐξήτησε περγαμῆνας ἀπ' ὅλας τὰς δεσποίνας,
καὶ μερικαῖς ἐμύριζαν ἀπὸ τουλουμοτύρι...
ἐνῶ δ' αὐτὰς ἡ Φασουλὴ ποζάτη παρετήρει

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτ' σπῆτί μου ἀνέδη,
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δὴ ὅτ' ὅτ' ἔδω τρεῖς ὅτ' ἔδω,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου καριοτῶς πολὺς.

εἰσέρχεται κομφότατος ὁ προσφιλὴς μαρί
κί' ἀρχίζει τὰς περγαμῆνας κί' αὐτὸς νὰ θεωρῇ.
Ἄλλ' αἰφνης ἓνα ντιστεγκὲ γουργουρητὸ τὸν πιάνει
κί' ἀμέσως εἰς τὸ ἀναγκαὶ προστρέχει ἐν βοῇ,
καὶ ὅλας τὰς περγαμῆνας ὅτῃν τσέπη του ξεχάνει
καὶ μὲ αὐτὰς τί ἔκαμε καθεὶς τὸ ἐννοεῖ.)

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Γεμάτος ἀπὸ ὕλην σπουδαίαν καὶ ἀστείαν
ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πωλεῖται ὅτῃν Ἑστίαν

Ἐκαὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μὲ θάρρος ἐγκαινίζουσα τὸν νέον τοῦτον χρόνον
καὶ ἡ Ἑστία, ποῦ γοργὰ τὸν δρόμον της πηγαίνει,
θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκδίδεται μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων
καὶ καλλιτέρα κί' ἀπὸ πρὶν εἰς ὅλα της ἐν γένει.
Ὅστις λοιπὸν συνδρομητὴς δὲν εἶναι ὅτῃν Ἑστίαν
τὰ δεκαπέντε φράγκα του ἐφέτος ἄς πληρώσῃ,
κί' ἐμεῖς ὅπου δὲν ἔχομεν καθόλου ἀπληστίαν
ὀπίσω τοῦ τὰ δίδομεν ἂν ἴσως μετανοίωσῃ.

Τυρὸς Ἀγράφων σπάνιος εἰς τῶν τυρῶν τὰ εἶδη,
ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰς τραπέζας ὅλας,
πωλεῖται εἰς τὸν Πείραια εἰς τὸν Οἰκονομίδην
κί' εἰς πάντας τοὺς σημαντικοὺς ἐνταῦθα παντοπώλας.
Ἐκ παχυτάτου γάλακτος τὰ μάλα θρεπτικοῦ,
δεκάκις δὲ παχύτερος καὶ τοῦ Ἑλβετικοῦ,
ἄδρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σοφὴν
εἰς μίαν δυσθεώρητον τῆς Πίνδου κορυφῇ.

Ὁ Μᾶης ὁ Εὐάγγελος μὲ τὸν Τσανακαλίδην,
ζαχαροπλάστει ἀριστοὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάνουν λαμπρὰ γλυκύσματα εἰς σχήματα καὶ εἶδη
ὅτ' ὁ Ζαχαροπλάστει τῶν, τὴν προσφιλεῖ Παλλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κί' ἀπὸ τοὺς νέους τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοομένην.
Ἐκεῖ σπουδὴν καὶ μάθησιν πραγματικὴν θὰ ἴδῃς,
ἐκεῖ θὰ εὖρῃς πάντοτε περὶ ποιήσεως τῶσας,
ἐκεῖνος δ' ὁ πολὺγλωσσος Κωστὴς Τσανακαλίδης
λιμάρει τοὺς πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

μὲ Χιμεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.